

AAANITORVO

2/2004

F u k s i n u m e r o

Toimitus:

Hannu Kuutti
Tuomas Kumpula
Matti Aalto-Setälä

hkuutti@cc.hut.fi
tkumpula@cc.hut.fi
maaltose@cc.hut.fi

APUTÖRÄHDYS

Äänitorvi on kokenut ulkoisesti jotain lähestulkoon anteeksi antamatonta. Tästä sopii syyttää läystäkkeen taitosta vastannutta aputorvea, jonka ATK-taidot eivät riittäneet saamaan perinteistä TRANSFORMERS SOLID TrueType -fonttia toimimaan sitä vertaa, että kannesta olisi tullut hienon näköinen. Sysäämme siis kaiken tietokoneiden syyksi. Iloisesti yllättynyttä palautetta on tullut myös Äänitorvien uudesta julkaisuaikataulusta, jonka mukaan ensimmäinen numero tulee n. 6kk liian myöhään. Tämän vuoksi viivyttelimme hieman myös tämän toisen numeron kanssa, ja teimme siitä ns. fuksinumeron.

Kerholla tuskin on ehtinyt tapahtua edellisen lehden alkutöräyksen kirjoittamisen jälkeen mitään oikeasti mielenkiintoista tai kirjoittamisen arvoista, mutta mainitaan näistä esimerkiksi hassun hauska jänö, jonka näin pomppivan tuossa eräänäkin päivänä pihaa pitkin ja poikin. Toiset rassaavat autojaan innolla, toiset vaan ihmettelee, että miten ne toiset jaksaa rassata. Allekirjoittanut kuulunee jälkimmäiseen ryhmään. Annankin puheenjohtajan kerrata menneitä ja tulevia hieman enemmän.

Teidänkin aputorvenne,

TUOMAS KUMPULA

tkumpula@cc.hut.fi

040-7716304

Hallitus ja toimihenkilöt

PUHEENJOHTAJA

Markus Suomi

050-3566276

msuomi@cc.hut.fi

VARAPUHEENJOHTAJA

Sami Mäkinen

040-5296434

samakine@cc.hut.fi

RAHASTONHOITAJA

Mikke Westenius

050-3721737

mwesteni@cc.hut.fi

TALLIPÄÄLLIKKÖ

Jouni Vuorela

050-3304357

jmvuorel@cc.hut.fi

SIHTEERI

Aleksi Hiltunen

040-7028393

ajhiltun@cc.hut.fi

LIIKKUVAN KALUSTON PÄÄLLIKKÖ

Heikki Aho

050-3627998

KALUSTOPÄÄLLIKKÖ

Jouko Lehtomäki

050-5932086

TALLIJAOKSEN JÄSEN

Harri Leskinen

044-3584539

KISASIHTEERI

Lassi Hartikainen

050-3489494

MOOTTORIPYÖRÄVASTAAVA

Ossi Mertsalmi

040-5323181

Puheenjohtajan tervehdys

Heipähei, arvon autokerholaiset!

Taas on syksy. Aika aloittaa opiskelut, ja autokerhokin herää kesähorroksesta. Kesällä ei tapahtunut juuri muuta merkittävää kuin Dragon-melonta, jossa menestys ei ollut aivan odotusten mukainen. Tärkeintä ei tietenkään ole voitto vaan osallistuminen – vaikka melojat ennen kilpailua muuta uhosivat. Kesän säätäkään eivät suosineet cruisailua, ja jos talven projekti oli jäänyt kesäksi telakalle, vahinko ei ollut kovin suuri.

Syksyllä on uudet kujeet ja ennen kaikkea uudet phuksit. Kaikki phuksit ovat tietysti lämpimästi tervetulleita tallille tutustumaan ja takahuoneeseen kuuntelemaan hurjia juttuja. Autoilevalle phuksille TAK tarjoaa oivat puitteet kunnostaa autoa ja muuten vaihtaa kuulumisia autoilun ihmeellisestä maailmasta. Takahuoneeseen tulee tärkeimmät auto-lehdet ja ennen kaikkea tarjolla on roppakaupalla ”hyviä neuvoja”.

Tulevista tapahtumista ainakin syksyn ratapäivät on ollut suosittu ja sinne on kutsuttu myös Tampereen veljeskerhon jäseniä. Ratapäivien jälkeen illalla on saunailta, jossa laitetaan ajosuoritukset todelliseen paremmuusjärjestykseen.

Terveisin,

MARKUS SUOMI

Markus.Suomi@hut.fi

050-3566276

Insinööriharjoittelijan ehdotus yllättävien kaasuna leviävien ympäristöhaittojen huomioimisesta

1§ Homosumu

Homosumu on yhden tai useamman jonkin verran homoseksuaalisesti käyttäytyvän mieshenkilön muodostama samea kerros, joka siirtyy kaasumaisena ajoneuvon tai rakennuksen läpinäkyville pinnoille. Naispuolisen henkilön läsnäolo vähentää homosumun muodostumista, mutta yksi useampaa kuin yhtä mieshenkilöä kohden ei riitä. Homosumun muodostumista voidaan välttää vähentämällä mieshenkilöiden välistä lähekkäinoloa, parantamalla ilmanvaihtoa ja keskusteluaiheen vaihtamisella heteroseksuaalisemmaksi. Homosumu ei suoranaisesti ole vaarallista sen läheisyyteen joutuneille henkilöille, mutta aiheuttaa usein naurunalaiseksi joutumisen, ja siten vaivautuneisuuden aiheuttajilleen. Homosumun aiheuttamat näkyväisyysongelmat liikkuvissa ajoneuvoissa tai silmien edessä käytettävien näkyvyyttä parantavilla laitteilla saatta kuitenkin aiheuttaa vaaratilanteiden muodotumisen. Tämä voidaan kuitenkin estää välttämällä liikkumista, kun homosumua on havaittavissa haitallisissa määrissä.

2§ Pako- ja savukaasu

Savukaasua esiintyy kiinteistöissä tilapäisen lisäilmanvaihdon tapahtuessa ikkunan tai vastaavan kautta. Savukaasu aiheutuu yleensä nuotioissa tapahtuvasta palamisesta, ruoanlaitosta ulkotiloissa tai moottorin käyttämisestä vanhemmissa ajoneuvoissa, joiden päästötasoja ei ole hyväksytty E-säännön 15/03 tai myöhemmän mukaisesti. Savukaasun pääsemistä sisätiloihin voi välttää vähentämällä ajoneuvon moottorin käyttämistä tai vähentää ikkunan tai muun vastaavan kautta tapahtuvaa ilmanvaihtoa. Pakokaasu muistuttaa savukaasua, mutta on usein vaikeammin

havaittavissa optisin tarkkailumenetelmin, ja sitä voi vapautua ilmaan myös ihmisten ja muiden eliöiden takareian kautta. Savukaasu ei pienissä määrissä ole vaarallista mutta voi esiintyessään erittäin pieninäkin pitoisuuksina aiheuttaa yllättävää ihmisestä lähtevää valitusta kiinteistön sisä- ja ulkopuolella. Ihmisistä ja muista eliöistä lähtöisin oleva pakokaasu voi kuitenkin aiheuttaa tämän vapauttaneen naurunalaiseksi joutumisen, ja siten vaivautuneisuuden aiheuttajalleen tai tämän haltijalle.

Tähän väliin Äänitorvi tahtosi tuoda esille muutamia neuvoja kirjoittajille, jotka lähettävät juttuja äänitorveen. Juuri siksi tässä välissä, että saamme täytettyä tyhjän tilan sivuilta ja että edellinen artikkeli oli niin sietämättömän tyhmä ja kuvakonsentraatioltaan pieni, että voimme esittää tässä kaikki ne hauskat kuvat, jotka tuonkin jutun kirjoittaja olisi voinut sisällyttää artikkeliinsa. Seuraavat kuvat on haettu laittomasti internetistä, eikä meillä ole minkäänlaisia oikeuksia niiden julkaisemiseen. Todennäköisesti meidät haastetaan tästä hyvästä oikeuteen, ja toimitus hirtetään aamunkoitteessa.

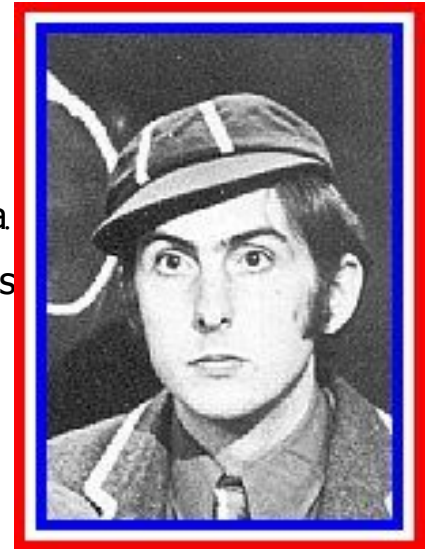

1. kuva eli kissa.

Kissat ovat kivoja. Jos pistät juttuusi kissan kuvan kaikki tytöt tykkäävät sinusta ja ovat ystäviäsi.

kuva nro 2. eli brittiläinen koomikko

Monien ihmisten mielestä brittiläiset koomikot ovat hassuja. Äskeisenkin jutun kirjoittaja olisi ollut paljon hupaisampi jos olisi sisällyttänyt artikkeliinsa vaikkapa tämän Eric Idlen kuvan.

3. kuva eli alaston nainen

Tissit tekevät aina vaikutuksen.

Jotkut teistä muistavat kuinka joskus muinoin Sepin pakinat moottoripyöräilyn saloista jäivät pahasti kesken. Tästä johtuen julkaisemmenkin hieman lisää Sepin pakinoita. Jos ette enää muista mistä on kyse, niin kaivakaahan Äänitorvi-arkistoanne ja kerratkaa jutut mieliinne. Phukseille kerrottakoon, että "Sepi" on vuoden 2002-2003 puheenjohtajamme ja entinen mp-aktiivi. Nykyään hänet voitavata kurvailemasta nelipyöräisellä komikirjaimisella. Jos joku miettii miksi kerromme kaiken tämän, niin syynä on vain se, että näin saamme kaksi sivua nätistä täyteen. T: ÄT-toimitus

Sepin pakinat

Ensimmäisestä pyöräkesästä oli nyt selvitty, ja oli aika suunnitella tulevaa kautta. Suunnitelmat olivat huimat; ajatus oli vaihtaa enduroni italialaiseen katupiikkiin. Nesteen parkissa kuulemien huhujen mukaan se kulkee 190 km/h tehopotken kanssa. Tähän oli laskettu mukaan mittarivirhe, myötätuuli ja kuljettajan mielikuviutus. Kävin katsomassa erästä yksilöä Joensuussa. Sovimme tapaamiseen eräälle huoltoasemalle, mistä oli tarkoitus lähteä koeajolle. Omistaja oli saanut pyörän ajettua paikalle, mutta ei saanut sitä enää sen jälkeen käyntiin. Jouduin hinaamaan miehen pyörineen kotiinsa siten, että hän piti minun tarakastani kiinni.

Toinen kohde oli Kuopiossa, jonka esittely vaati kolme käyntikertaa. Ensimmäisellä kerralla avaimet oli hukassa (yllätin myyjän nukkumasta), toisella kerralla pyörä ei startannut, mutta kolmannella pääsin jo koeajamaan. Tässä vaiheessa aloin olla hieman epäuskoinen italiaanojen laatuun, joten hylkäsin koko ostohankkeen. Ajattelin sijoittaa rahat tehopotkeen ja -läppiin. Tässä vaiheessa minulla ei ollut aavistustakaan, miten suuri rooli tehopotkella tulisi olemaan minun elämässäni. Virityshankkeet kuitenkin hylättiin kannattamat-tomana, ja aloin treenata keulimista heti kun kelit sallivat.

Vedin deeteen nurin jo heti keväällä, ohjaustanko vääntyi ja varvas murtui. Keulin myös pyörän ympäri kertaalleen, mutta sain sen pelastettua juoksemalla pyörän perässä kädet edelleen pitäen kiinni ohjaustangossa. Näinä aikoina mp-videot tekivät tuloaan, joista sai lisää virikkeitä. Sakoilta välttyttiin tänä kesänä, eikä pyörästä hajonnut muuta kuin etupyörän laakeri, sekä rekisterikilpi meni solmuun ympäriikeulittaessa. Takajarrupalat sain ajettua niin loppuun, että ne tippuivat tielle kesken ajon. Sain esimakua matka-ajosta, kun ajoimme kaverini kanssa Helsinkiin kakspäällä. Enduropiikin matkaominaisuudet pääsivät oikeuksiinsa, kun nopeus oli kaasun pohjassa 90 km/h.

Kaikesta tästä huolimatta minulla oli nälkä. Halusin lisää kuutioita, tehoa, vääntöä ja cooliutta. Tämä kaikki sopusuhtaiseen hintaan. Ensikohteeksi otin Suzuki RG 250 gamma, tuo 80-luvun hitti, 2-tahti rivikakkonen, kokokatteet ja halpa. Kävin koeajamassa tällaisen yksilön Tuusniemellä 27.7.98. Kiihtyvyys oli valtaisa, olin äimän käkenä. Pyörän desingn oli hieman vanhentunut, joten tähtäsin uudenpaan malliin RGV 250 gamma. Se ei ole mikään RGV 250 F, jos joku sitä nyt väittää, se merkki siinä perässä on kreikkalaisten aakkosten gamma, eikä mikään F. Noniin, tällaiset pyörät olivat kiven alla Suomessa, mutta yksi oli Kuopiossa.

Ensikohtaaminen tapahtui maanantaina 17.10.98 klo. 16.05 Puijon risteyksessä, jossa silloinen omistaja ajoin pyörällään ohitseni räntäsateessa. Tuplaetujarrulevyt, USD keula, Arrowin TEHOPUTKET ja sininen pleksi. En silloin tiennyt että tästä tulee seuraava pyöräni. Ensin piti saada tietenkin rahat pyörän ostoon, joten deeteen piti myydä pois ajokauden päätteeksi. Normaalin myyntifiksauksen, kuten pesun yhteydessä, hävisi mittarista muutama turha kilometri. Mark Twain on sanonut "Valehtelijalla on oltava hyvä muisti, jotta hän menestyisi.", joten piti kehittää iskevä myyntipuhe, josta ei löytyisi yhtään aukkoa. Täytin kauden päätteeksi 18 vuotta, ja jäin odottamaan piikkini ostajaa suunnitellen seuraavaa ajokautta. Siitä lisää seuraavassa numerossa. □

Edellisessä Äänitorvessa esiteltiin kaksiosaisen jatkokertomuksen ensimmäinen osa Tarina oli nimeltään Pikku-penan seikkailut ja Liisa ihmemaassa. Monet varmasti pohtivat mikä mokoman jutun idea tai tarkoitus oikein oli, siitä kun ei löytynyt päätä eikä häntää. Juttuahan ei ole pitänyt julkaista missään koskaan. Se on kahden liian kauan valvoneen tylsistyneen teekkarin ajatuksenvirran tuotos eikä sitä ole kirjoitettu edes humalassa. Ongelmallisinta kirjoittamisessa oli se, ettei mitään saanut korjata eikä kirjoittaminen saanut keskeytyä. Toisinsanoen kaikki mitä tuli mieleen, oli kirjoitettava. Lopulta kolmas henkilö parsi jutun edes jotenkuten kasaan, jotta se olisi lähestulkoon julkaisukelpoinen. Tämä on siis jatkoa edellisestä, lupaamme ettei enempää ole luvassa.

Pikku-Penan seikkailut ja Liisa ihmemaassa, osa II

Aikaisemmin tapahtunutta: Pikku-Pena ja kumppanit etsivät keinoa kiinnittää kahva takaisin matkahauvelin selkään. Kaukaasialainen avaruusmöhnä yrittää estää heidän suunnitelmansa lentää kuuhun. Raketti on väärän kokoinen eikä kiitoratakaan ole suora. Meneekö homma niinsanotusti kinuskiin....

Matkahauvelin erikoisvarusteisiin kuului onneksi myös rektaalipuhelin. Siispä Pikku-Pena työnsi päänsä matkahauvelin reisitaskuun. Hän tilasi puhelun Raymond von Gullenbergille Länsi-Pakistaniin. Lopulta Pikku-Pena sai kiitoradanoikaisijan suostuteltua tulemaan oikaisemaan kiitoradan heille. Liisakin suostui maksamaan palkkion Raymondille luonnossa. Lopulta oli enää ongelma millä Raymond saataisiin paikalle. Pikku-Pena sanoikin Raymondille ohjeet Raymond teki työtä käskettyä ja juoksi läheiseen R-kioskiin ja tilasi teleporttauksen suoraan vääristyneelle kiitoradalle. Raymondilla olikin paska mäihä ja se oli väärä kiitorata. Kaikki meni taas päin vittua, paitsi se miehinen orgaani. Onneksi Raymond oli fiksu mies ja hän uhrasi pässin eräälle Länsi-Pakistanilaiselle sinapin jumalalle, joka kuljetti hänet ystäviemme luokse.

Raymond tarvitsi enää työkalut eli vasaran ja hyppysellisen tansanialaisen hyppykupankuljetinpuun siemeniä. Se ei ollut onneksi ongelma, sillä Suulas oli ahkerasti kerännyt vuosien varrella talteen juuri kyseisen puun siemeniä. Raymond

sanoi: ananasakäämä ja kiitorata oli suora. Enää tarvitsi suurentaa raketti sellaiseksi että Liisakin mahtuisi mukaan. Lopulta he keksivät keinon hakattuaan päätään kolmen viikon ajan vasten punatiillistä muurattua seinää. Se oli hyvä ja toimiva keino ja raketti oli nyt sopivan kokoinen. Vaikka pässinkiveksiä-pureksimalla-viisaaksi kurssin vetäjä, Raymond, oli korjannut kiitoradan, ei hänkään ollut ottanut huomioon kuun nykyistä hallitsijaa.

Hallitsija, eli oraalitonnttu nimeltään Seppo, oli jo aikaisemmissa tiedotuslehtisissään kertonut että kuussa ei nykyään ollut enää raitisilmageneraattoria. eli happikypärät olisivat kuuluneet välttämättömään varustukseen. Matkahauveli, Liisa sekä Pikku-Pena olivat siis suuressa vaarassa. Sinapinjumalan telepaattiset kyvyt kuitenkin auttoivat, Liisa näki märän unen. Liisan unessa seksikkäisiin Nokian kumissaappaisiin sonnustautunut sinapinjumala varoitti vaarasta, joka iloista matkajoukkoa odotti. Herättyään Liisa hetken epäröi kertoa unestaan matkahauvelille, johon hän kuitenkin luotti kuin jumala kirveeseen, mutta kertoi kuitenkin. Alkoi epätoivoinen happikypäröiden metsästys, sillä he olisivat jo kohta kuussa. Porkkanaoksideista saattaisi olla apua. Porkkanaoksideista olikin apua, sillä vasta nyt Pikku-Pena muisti erään vanhasta kerubien tarustosta lukemansa tarinan, jonka mukaan porkkanaoksidien haju houkuttelee luokseen avaruudessa asustavia keijukaislohikäärmeitä.

Pikku-Pena kaivoi taskustaan hentai-pornopelin, pysäytti raketin ja alkoi viettää kiihkeitä hetkiä pelin parissa. Tämä siksi, että Liisakin muisti keijukaislohikäärmeillä olevan taikavoimia. ne saattoivat taikoa avaruuskypäriä ja muuta mukavaa hentai-pornopelien top score -tilastoja vastaan. Keijukaislohikäärmeet ovat yksinäisiä sieluja ja heidän jokailtainen sauna- ja sikari-hetkensä kaipaavat yleensä piristykseen hentai-pornopelien top score tilastoja. Lopulta Pikku-Pena olikin nakutellut hyvänlaisen top scoren hentai-pornopeli water closetissa. Kolmen tunnin ja neljäntoista sekunnin odottelun jälkeen paikalle saapui ensimmäinen keijukaislohikäärme. Pikku-Penan näytettyä hentai-pornopelin top scorea raketin ikkunasta keijukaislohikäärme taikoi oitis kolme happikypärää ystäviemme iloksi.

Valitettavasti Pikku-Pena oli niin kiintynyt peleihinsä, ettei hän malttanut luopua niistä ja Liisa painoikin raketin kaasun pohjaan, jotta he pääsisivät karkuun äkäntynyttä keijukaislohikäärmettä. Se ei ollut ongelma eikä mikään, sillä samalla hetkellä raketin vessasta hyppäsi esiin avaruuspukuun sonnustautunut Supon agentti Verner Toukohippalainen. Verner avasi ilmalukon ja urheasti uhrasi oman henkensä lähtiessään painimaan keijukaislohikäärmeen kanssa, jotta sankarimme pääsivät karkuun. Huomaamatta jäi kuitenkin vessanharjaan takertunut Vernerin serkku, Sabert Oinaksensisukki. Hän jäi miettimään kosta vessaan. Palaamme häneen myöhemmin ja keskitymme raketin laskeutumiseen.

Kuun vetovoiman heikkenemisen takia ohjauslogiikkaan oli tullut pukki. Pukki eli engelsmanniksi tunnettu myös bugina. Engelsmannit olivat leppoisa kansaa, melkein kuin englantilaisia, muttei yhtä tyhmiä ja rumia. Pukin poistoon kävi kätevästi Liisan kastelukannusta löytynyt pukinpoistoliuos, sillä pulloon oli tullu painovirhe. Siinähan piti lukea punkinpoistoliuos, joten pukki poistui. Punkinpoistoliuos oli mukana koska Pikku-Pena oli saanut punkkeja tutustuessaan piirakkaan junassa. Laskeutuminen sujui aivan kymppin arvoisesti. Kymmenen nimittäin on toiseksi pienin luku ihmemaan kuussa. Pupillit tarkastettuaan kuumeinen raketitarkastaja antoi kuussaololuvan kolmeksi kuun päiväksi. Sama aika maassa on kolme minuuttia. Tämä oli kiusallista, koska raketti oli mennyt laskeutuessaan aivan mäsäksi. Pikku-Penalla ei ollut kuitenkaan mitään tietoa kuka kahvan osaisi kiinnittää kuussa, saati sitten missä siellä. Hän päätti kysyä lähimmältä kiveltä paikallisten porkkanaoksidimestareiden sijaintia. Hänen harmikseen kivi osoittautui kuun yhdeksänneksi tyhmimmäksi kiveksi, eikä sen löpinöistä ollut mitään apua.

Pikku-Pena, matkahauveli ja Liisa päättivät haastatella muitakin lähistön kiviä, jos vaikka paikalla olisi hieman älykkäämpiä yksilöitä. Lähistön kivet olivat kuitenkin tulleet paikalle tyhmien kuukivien 500 kuun vuoden välein järjestettävään tyhmien kuukivien kokoontumiseen, eikä niistäkään ollut mitään apua. Syy kokoontumisten pitkään aikaväliin kuitenkin selvisi, kuukivet eivät liiku kovinkaan nopeasti. Tilanne näytti melko toivottomalta, sillä paikalla ei näkynyt mitään muuta tyhmien kuukivien

lisäksi. Liisa kuitenkin huomasi melkoisen pituutensa vuoksi jotain mielenkiintoista jokin liikkui heitä kohti usean kilometrin päässä selvästi kuukiviä nopeammin. Pian Liisa tunnistikin lähestyjän - se oli neuvostoliiton vuonna 1970 kuuhun lähettämä Lunohod-1:ksi. Lyhyen keskustelun jälkeen kävi ilmi, että porkkanaoksidimestarit löytyisivät, he nimittäin asuivat hänen veljensä, Lunohod-2:n, naapurissa. Lisäksi selvisi myös, että kuun vihannesviljelmät eivät tuottaneet tänä kuuna juurikaan satoa nälkäisten keijukaislohikäärmeiden vuoksi, eikä turistikausikaan ollut sujunut häävisti.

Matkaan päätettiin lähteä, jottei kuun hallitsija, oraalitonttu Seppo, tule vetämään naamariin kuussaololuvan törkeän ylityksen ja maleksimisen vuoksi. Maassa maan tavalla ja kuussa kuun tavalla, joten matka suoritettiin hyppimällä. Lunohod-1 ei jaksanut lähteä mukaan, koska oli matkalla kurpitsafarmille hiljaisuuden mereen myymään löytämiään älykkäitä kuukiviä. Matkahauveli osoittautui huonoksi hyppijäksi, joten hän päätti liikkua kuussa rektaalikaasujen avulla. Matka taittuikin nopeasti, mutta perille pääsy viivästyi, sillä Lunohod-2:n maiden läpi kulkeminen johtikin kahvikutsuun, eikä moisesta maltettu kieltäytyä. Lunohod-2 ei juuri käyttänyt itse alkoholia, joten hän tarjosikin sitä runsaasti vierailleen kahvin ja pullan kanssa. Muutaman maan tunnin kestäneen kahvituokion jälkeen selvästi humaltunut joukko lähti hoiperrellen jatkamaan matkaansa porkkanaoksidimestarien luokse. Loppumatka ei sujunut häävisti, sillä matkahauvelin rektaalikaasutteluun perustuva liikkuminen kärsi melkoisesti humallustilasta, eikä oikea suunta meinannut löytyä lainkaan. Runsas 300 metrin matka taitettiin kuitenkin noin neljässä tunnissa. Porkkanaoksidimestarien laboratorio löytyi noin 40 metriä syvän rotkon pohjalta ja mestarit itsekin olivat paikalla. Mestarit suostuvat kuitenkin puhumaan ja ymmärtämään työaikaan ainoastaan latinaa, eikä Pikku-Pena ollut kovinkaan kova puhumaan kielillä.

Mestari osoittautuivat viisaiksi, ja tajusivat nopeasti mitä pitikään tehdä. Vilkaistuaan ja heitettyään turhana nurkkaan Liisan tekemät korjausohjeet mestarit lausuivat pari

vartin kestäväää porkkanaoksidiloitsua samalla kuin oudon näköisellä pelkistyskojeella kiinnittivät kahvan matkahauveliin. Liisa oli tällä välin lähtenyt huojumaan takaisin Lunohod-2:n luokse juomaan lisää kahvia harmistuttuaan pahasti korjausohjeidensa hyödyttömyydestä. Porkkanaoksidimestareille annettiin palkaksi mainiosta työstä kaikki jäljelle jääneet porkkanaoksidit, ärsyttävästi Pikku-Penan taskussa painanut karbidilamppu ja tehoparistot. Taskujen tyhjennyttyä Pikku-Pena päätti antaa mestareille myös likaiset housunsa. Housuton ja laskuhumalainen Pikku-Pena lähti matkahauvelia iloisesti kanniskellen takaisin Lunohod-2:n luokse etsimään Liisaa. Liisa löytyi naapurista, mutta oli yllättäen saanut aikaiseksi melkoisen rähinäkännin 8-metrinen ja raskaasti juopunut jättiläiskääpiö kuudesosassa maan painovoimasta on kuitenkin sen verran pelottava näky, että Pikku-Pena lähti suoraan korjaamaan hajonnutta rakettia, jättäen Liisan juomaan lisää kahvia Lunohod-2:n suureksi riemuksi. Lunohod-2:n luona käy melko vähän vieraita, eikä etenään juopuneita jättiläiskääpiöitä, ja hän olikin melko tyytyväinen mukavasta päivän piristyksestä.

Raketille ehdittyään pikku-penalla olikin ihmettelemistä, sillä raketti olikin jo kunnossa. Tämän oli tehnyt sittemmin vessaharjasta eroon päässyt Sabert Oinaksenisukki. Sabert ei ollut kovinkaan hyvä agentti eikä osannut kostaa serkkunsa kimppuun käyneelle keijukaislohikäärmeelle millään järkevällä tavalla. Oli hän kuitenkin kirjoittanut aluksen kylkeen lähes Liisan kokoisin kirjaimin: ”pahuksen keijukaislohikäärme”. Tämäkin oli osoittautunut turhaksi, sillä kyseinen keijukaislohikäärme ja Vernerin Toukohippalainen olivat törmännet kuun pintaan lähelle raketin laskeutumipaikkaa käsikähmänsä aikana noin kaksinkertaisella äänen nopeudella, ja todenneet kokemuksen pohjimmiltaan sen verran hauskaksi, että olivat lähtenet yhdessä kuukaljalle läheiseen kuukivibaariin. □

Toimitus jää Äänitorven lukijoiden kanssa mielenkiinnolla seuraamaan, josko tarina saisi seuraavassa numerossa järkevän lopun.

Autontunnistuskilpailu

Oikeat vastaukset 1/2004

1: Ferrari 250 GT Berlinetta Lusso 1964

2: AC 428 (Fruan korilla) 1965

3: Ford GT40

4: Maserati Biturbo

Auto 1.

Keskimoottorinen auto, joka ei kuitenkaan aivan päätynyt tuotantoon.

Auto 2.

Tämä edistyksellinen linja-auto liikennöi monien kaltaistensa tavoin 70-luvun alun Lontoossa.

Auto 3. Tässäkin limusiinissa oli 5.7 litrainen V-8 moottori ja kaksiportainen automaattivaihteisto.

Auto 4. Tämä brittiläinen avoauto lienee monille tuttu.

Toimitus ottaa vastaukset vastaan mieluiten sähköpostitse tai, tapauksesta riippuen, korvaavien menetelmien avulla. Osoitetiedot löytyvät toisaalta tästä lehdestä

Taloustiedettä museomiehille

”Tärkeintä on säästäminen”, muistetaan eräänkin museomiehen virkkoneen. Toinen ikivihreä museomiesten sananparsi lienee, ”Jos et saa halvalla, ota ilmaiseksi”. Museomiesmäinen taloustiede poikkeaa normaalista siinä, että museomiehelle tärkeintä todellakin on säästäminen. Tämä aiheuttaa sen, etteivät normaalit taloustieteen säännöt enää päde. Tämän vuoksi esittelemme niinsanotun säästämisen teorian.

Säästäminen on luonnollisesti sitä, että jokin asia saadaan hankituksi tai tehdyksi halvemmalla kuin tavallisesti. Voidaankin siis määritellä asialle minimi- ja maksimihinta. Tässä tapauksessa säästön määritelmä on:

$$\text{säästö} = \text{maksimihinta} - \text{minimihinta}$$

Jotta säästö olisi mahdollisimman suuri, on maksimihinnan oltava mahdollisimman suuri, ja minimihinnan mahdollisimman pieni. Mutta, koska museomies ei koskaan edes harkitse mahdollisuutena kalleinta mahdollista vaihtoehtoa, täytyy meidän määritellä säästö uusiksi. Museomiehen tehdessä hankintaa, hänhän ottaa halvimman vaihtoehdon (min.hinta) ja sen jälkeen yrittää säästää sen suhteen. Tästä koituu ns. hankintakustannuksia. Näitä ei luonnollisesti lasketa kuluiksi kun lasketaan säästämistä. Kun museomies löytää lopulta halvemman tai huokeamman tavan hoitaa/hankkia asia, on tämä uusi hinta siis pienin mahdollinen kustannus, eli lopullinen hinta.

Täten säästö voidaan määritellä:

$$\text{säästö} = \text{minimihinta} - \text{lopullinen hinta}$$

On huomattava, että säästö ei koskaan voi olla suurempi kuin minimihinta. Voimme myöskin olettaa, että mikäli hankintakustannukset lähestyvät ääretöntä, lähestyy

säästö minimihintaa. Näin siksi, että hankintakustannuksethan syntyvät siitä että säästö saataisiin maksimoitua, ts. $\frac{x}{\infty} = 0$. Kun sovellamme tätä aikaisempaan tietoon, saamme muodostettua kaavan

$$\text{lopull.hinta} = \lim_{\text{hank.kust.} \rightarrow \infty} \left(\frac{\text{min.hinta}}{\text{hank.kust.}} \right), \text{ joten säästö} = \lim_{\text{hank.kust.} \rightarrow \infty} \left(\text{min.hinta} - \frac{\text{min.hinta}}{\text{hank.kust.}} \right)$$

Käytännössä tällä ei kuitenkaan ole merkitystä. On myös mahdollista, että hankinta onnistuu edullisemmin, jopa ilmaiseksi ilman hankintakustannuksia. Tämän vuoksi lisäämme mukaan niinsanotun sattumatekijän, mutta jätämme sen käsittelyn pois tästä liian vaikeana. Koska myös aika vaikuttaa siihen, että saadaanko säästettyä ja kuinka paljon, muodostamme säästämisen kaavan ajasta ja hankintakustannuksista riippuvana funktiona.

$$\text{säästö} = \lim_{x \rightarrow \text{min.hinta}} \left(x \cdot t \right) - \frac{\text{min.hinta}}{e^t} + k, \text{ missä } t \text{ on aika tunteina ja } k \text{ museomiesvakio.}$$

Tästä voimme johtaa yleisen säästämisen kaavan:

$$\sum_0^{\text{min.hinta}} e^{\text{säästö}} = \sqrt[t]{\log\left(\frac{\text{min.hinta}}{\text{hank.kust.}}\right)^t \cdot \int_0^{\infty} \log(x - \text{lopull.hinta})^k dx}$$

Huomautettakoon, ettei tämän teorian paikkaansapitävyyttä ole todistettu suurilla museomiesvakion arvoilla. Käytännössä teoria yrittää mallintaa museomiesten toimintaa, missä on kahden arvoisia menoja: ensisijainen (mistä säästetään) ja toissijainen (mikä tulee säästämiskuluista). Näistä jälkimmäistä ei lasketa varsinaiseksi menoksi, vaikka tuloista suurin osa kuluukin juuri toissijaisten menojen kattamiseen. Tuloilla taas ei ole niinkään väliä, koska menoja ei museomiehelle voi syntyä ilman tuloja. Museomies ei myöskään pyri tekemään mahdollisimman paljon voittoa (tulot suuremmat kuin menot), vaan pyrkii maksimoimaan säästämisen. Tämän vuoksi museomiehellä tulee olla mahdollisimman paljon tuloja, jotka voi puolestaan muuttaa menoiksi kuluttamalla kaiken säästämiseen. Varoituksena kerrottakoon, että käytännössä museomiehen toimintaa ei ymmärrä edes toinen museomies □

ITS
GOING
TO GET
WORSE